

Ordføreren (Høgskbro): Der blev under denne Sags 1ste Behandling opkastet det Spørgsmaal, hvorledes der var forholdt med den Deel af Landveien, der gaaer fra Ribe til Varde, som gaaer igjennem de blandede Districter, idet man troede paa Muligheden af, derved at kunne faae Noget at sammenligne det nye Veistykke med, som skal anlægges fra Ribe til Tønder. I den Henseende har Udvalget søgt Dplysninger, hvis Resultater ere aftrykte i Betænkningen. Det vil heraf fremgaae, at den Maade, hvorpaa dette Veistykke blev anlagt, ikke kan tjene til nogen Rettesnor for den Maade, hvorpaa det nye Veistykke skal anlægges. Imidlertid kan jeg ikke undlade at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa disse Dplysninger, da de give et nyt, lille, ret interessant Bidrag til, hvorledes det slesvig-holsteenske Cancelli i sin Tid var langt mægtigere end det danske Cancelli og de Embedsmænd, der hørte under det. Det vil saaledes sees, at det slesvigiske Veivæsen ifkun overtog et Længdemaal af 1,700 Alen, istedetfor at det egentlig skulde have overtaget 2,297 Alen. Det vil dernæst sees, at Erstatningen for den afgivne Jord fra slesvigsk Side ikke blev baaret af den slesvigiske Veikasæ, men derimod af den kongelige Kasse, omtrent af hvad man nu vilde kalde Fælleskassen; fremdeles, at Slesvig blev fritaget for Leverancen af Steen, som vistnok er bleven udredet fra Kongerigets Side, hvad enten det nu er gaaet af Amtets eller af hele Kongerigets Veikasæ, og endelig, at den slesvigiske Veipart siden 1841 idetmindste er bleven vedligeholdt for Kongerigets Regning, uagtet det udtrykkelig staar i Dvereenskomsten, at den for Fremtiden skulde vedligeholdes for Slesvigs Regning. Udvalget har ikke troet at burde gjøre nogen Henstilling eller Indstilling i denne Henseende, thi man maa jo vistnok antage, at den høitærede Indenrigsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt herpaa og for Fremtiden vil sørge for, at Kongeriget ikke bliver bebyrdet med et Stykke af en slesvigsk Veil, som Slesvig ligefrem har forpligtet sig til at vedligeholde. Der kunde vel ogsaa blive Spørgsmaal, om det ikke var billigt, at Slesvig erstattede, hvad Kongeriget hidtil havde udlagt for Veiget ved idet-

mindste i 17 Aar at have vedligeholdt dette Veistykke, ligesom der vel ogsaa kunde være Spørgsmaal om, hvis denne Veil paany skulde underkastes en Hovedreparation, som den vistnok skal, da at træffe en anden Dvereenskomst, der var mere svarende til Retfærdighedens Fordringer. Det vil saaledes sees, at hvad der stod i en slesvigsk Stændertidende, som under denne Sags 1ste Behandling blev paaberaabt om, at denne Sag skulde være ordnet ved et Magestykke, har været høist uegentlig taget.

Med Hensyn til de enkelte Paragrapher, da skal jeg bemærke, at § 1 omtaler Retningen af Veien. I saa Henseende skal jeg oplyse, at Retningen over Brøns og Skjerbek allerede er bestemt ved et Patent, som er udføremmet for Hertugdømmet Slesvig; derimod er den øvrige Deel af Retningen ikke endnu bestemt for Slesvigs Vedkommende; det er altsaa Noget, som der maa træffes en Bestemmelse om, og forsaavidt Slesvig ikke vil gaae ind paa den Retning, som her er angiven, over Døstrup, Bredebro og Abild til Tønder, da er det en Selsølgge, at Loven bliver ugyldig. Med Hensyn til denne Retning har Udvalget ikke kunnet andet end ganske tiltræde, hvad der er foreslaaet, idet den baade fra Skjerbek fører ad den korteste Veil til Tønder og forbi temmelig anseelige Byer, saasom Døstrup, Bredebro og Abild, og endelig, fordi den ogsaa gaaer i en saadan Grad over slesvigsk og kongerisk Jordbund, som svarer til det Forhold, hvorefter Udgifterne skulle deles. Gif den en Mill længere Vester paa, vilde den sqa at sige udelukkende komme over kongerigsk Grund, og gif den en Mill længere Øster paa, vilde den udelukkende komme over slesvigsk Grund; men som den her er foreslaaet, vil Retningen paa se efter den Maade, hvorpaa det nu engang er vedtaget, at Udgifterne skulle fordeles. Med Hensyn til Detaillen af Retningslinierne, da maa Udvalget ganske være enig i, at denne henstilles til Indenrigsministeriets Dvereenskomst med det slesvigiske Ministerium. Der er en stor Betyggelse for Kongerigets Vedkommende deri, at den hele Retningslinie, saavel hvor den gaaer over slesvigsk som over kongerigsk Grund, skal approberes af Inden-